

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za pijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. **Opravništvo**, na katero naj se blagovoltivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

V Ljubljani 12. jan.

Uže mnogokrat smo opozorili, kakov cinizem in kaka predrzna nesramnost vladata v novinarskem glasilu naših Dežmanov, ki še pravijo, da so Slovenci in v glasilu družih naših protivnikov, ki pravijo, da so še „Kranjci“. Navajali smo namreč večkrat uže iz „Laibacher Tagblatta“ besede, s katerimi ta časnik, ki v sredi nas kranjskih Slovanov izhaja, v sredi dežele, ki ima 95 procentov slovenskega in le 5 procentov nemškega prebivalstva, naravnost zasmehuje Slovane in jih zameta tako, kakor da bi bili kakšni pritepenci brezpravni in ne državljanji v Avstriji, enakopravni z vsemi družimi narodnostmi, ki so po osodi zbrani pod žezlom visoke carske rodovine habsburške hiše.

Včerajšnji „Laibacher Tagblatt“, ali „der dumme Kerl von Laibach“, prinaša članek z napisom: „Nationale Klagerufe“, v katerem zopet čenča:

„Das reichseinheitliche Oesterreich hat an der Last des ungarischen Ausgleiches hinreichend genug; es wäre weder dem Grafen Andrassy noch seinem Nachfolger in spe für einen Ausgleich mit den Slaven dankbar, es trägt keine Sensucht nach Geschenken der Danaer! Selfgovernment der Slaven und österreichische Reichseinheit sind undenkbar Begriffe; sogenannte „statsrechtliche“ und verfassungsmässige Institutionen oder Verhältnisse können nicht nebeneinander bestehen.“

Niti denes nam ne pride na misel, da bi polemizirali s temi ljudmi, ki tako neukretno kažejo vse svoje sovraštvo do nas Slovanov.

Tudi nam ozir na konfisciranje-radost državnega pravdnika to polemiko močno odsvetava. Pač pa moramo to zaničevanje Slovanov, ki iz teh besedij v organu kranjskega nemškutarstva jasno govori, zapisati in konstatirati, ter vprašamo vsacega „Kranjca“ ali sploh vsacega, kdor je rojen iz slovanskega plemena: ali moreš, ali smeš s poštenim srcem hoditi in glasovati z ljudmi, kateri tvoj slovanski rod tako ponižujejo, da pravijo: S Slovani se niti meniti in pogajati ni treba, Slovanom avtonomije ni dati itd. Kateri rod tega sveta, ki nema ribje krvi v žilah, more take besede od protivnika hladnokrvno in z molkom prenašati?

Nij veselo, da moramo mej nami Slovani še take reči spominjati in sicer še vedno ponavljaje se spominjati. Ali baš, ker je naš rod še premalo predrmljen, ker ima toliko sinov, ki mu nezvesti obračajo hrbet, zato je silna potreba, da dan na dan doni opomin mej narod: ljubite domovino, ljubite jezik nju in šego njeno, pa izpoznavajte vedno bolj sovražnike njene in svoje!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 12. januarja.

Državnega zbora predsednik je poslance sklical na 22. t. m. k prvi seji.

„Agr. Presse“, nov dnevnik, ki v **Zagrebu** izhaja in sicer prav dobro piše tega zlasti vsem javnim lokalom priporočamo, — slišala je, da misli Tisza hrvatskega bana Mažuranića odpraviti in figuro grofa Pejačevića postaviti za bana. „Obzor“ to oporeka, da nij res.

Ogerski minister Tisza je cesarju re-

kel odločno, da ne more sprejeti predlogov dunajskega ministerstva o bankovem vprašanji temuč, da rajši svoje ministersko mesto odloži.

Vnanje države.

Od **ruske** armade v Kišenevu se poroča, da je glavni poveljnik veliki knez Nikolaj uže toliko zdrav, da naravnost z vojnimi ministrom dopisuje in se peča za urejevanje vojske. Njegova vojska bode 300.000 mož imela in toliko, menijo Rusi, bode dovolj za prestop Donave. „Pol. Corr.“ ima iz Peterburga dopis, ki odločno pobija laži, ki se raztrošajo po nekkih časnikih, ki trde, da je ruska vojska slaba itd.

Ia **Carigradu** se telegrafira 10. t. m. da se je turško ministerstvo posvetovalo o daljnem vedenji pri konferenciji. Kaj so možje sklenili, se ne vé, torej ne znamo, kaj konferenca poreče k temu. Salisbury bode pred zasedanjem obiskal Midhat-pašo. Lord Elliot je bil od sultana zaslišan. — 11. t. m. je bila odločilna seja baje. — Jutri bomo čuli, je li res ali ne.

V **nemški** državni zbor sta za Berlin voljena socialist Fritsche pa naprednjak Dunker. V drugih okrajih Berlina so socialisti pa naprednjaki dobili največ glasov. Treba bode ožjih volitev.

V severnej **Ameriki** se je bati nemirov, če ne celo izbruha domače vojske, ker si demokrati in republikanci pripisujejo zmago pri volitvi predsednika. V New-Orlean-u se je uže ljudstvo na ulicah nabiralo, vojaki so je razgnali.

Dopisi.

S Krasa 6. januarja [Izv. dop.] Dospelši iz učilišča čitam danes mej drugim tudi 1. br. letoš. „Novic“, katere sem uže od nekedaj rad in — nerad v roko jemal; rad, ker baš „N.“ so mi bile prva dušna paša glede narodnostnega zavedanja svojega in ker

Listek.

Prizigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Peto poglavje.

(Dalje.)

„No, reči moram“, začel je Trueman ter jo je vzdignil in nesel bliže k luči, „malička ti si pač krasna! Novo krilo, nove črevljčke, nov predpasnik! saj imaš same nove reči! Kdo ti pa je razčesal lase? Zares! Nijsi ravno prekrasna, a zala si, kot da bi bila iz škatljice vzeta.“

„Gospa Sullivanova me je napravila in mi tudi razčesala lase; in še nekaj, kaj ne vidite kaj je še storila?“

Trueman je sledil Jeričinim očem, ko so se ozirale okrog po sobi. Čudil se je, da so se spolnile Jerici nade, kolikor velike so tudi bile. A temu se nij čuditi. Rano zjutraj je bil odšel in našel je bivališče popolnem premenjeno.

Brezdvomno so delale ženske roke, ki so vse osnažile in uredile.

Dokler nij bila Jerica prišla k Truemanu, silila se nikdar nij ženska v njegovo sobo. Ker je prav sam za se živel, ter le redkoma sprejel kakega obiskovalca, uredil je bivališče po svoje ugodno za se, ter je malo gledal na zunanost. Njegova priprosta soba je bila le redkokrat pomešana in čiščenje na pomlad jej je bilo neznan. Velika krivica se je godila velikima oknom, na dvorišče držečima, in veselo svitlobo, ki je imela skozi nje prihajati, sta zadrževala nesnaga in dim. Koti stropovja so bili prevlečeni s pajčevinami. Visoka in široka polica ob peči je bila pokrita s čudno zmesjo raznih potrebnih in nepotrebnih reči in na kupe je bilo nesnage nabrane pod pečjo. Hišno orodje in posodje, mej tem je bilo nekaj posebno dobrega, je bilo kaj neprimerno razstavljeno, ter je bolj ko mogoče delalo tesnobo po sobi. Mej Jeričino boleznijo so razne potrebščine in pa postelja za Truemanu na tleh narejena, pomnožile zmešnjavo

tako, da bi človek skoro potreboval krmilca, ki bi ga bil varno po sobi vodil.

Gospa Sullivanova je bila snažnost sama. Nje sobe so bile kakor z voskom likane. Nje obleka, skoro podobna obleki kvakarjev je bila silno priprosta, pa brez najmanjšega madeža. Nikdo nij srečal starega nje očeta ali nje sina celo v njini delavni obleki, da ne bi na njej precej zapazil znamenja skrbljive hčere in matere. Da bi Jerici stregla, ter za njo skrbela oni čas, ko Truemanu nij bilo doma, prišla je prvokrat v sobo, ki je bila vsa drugačna od njene, in težavno je določiti, koliko zelo se je pomnožila vrednost njene kreposti in krščanske ljubezni, da je to storila, če ne pomislimo, kako zoperno jej je bilo ono nasprotje in kako zelo se jej je studilo, časih bivati celi popoldan v taki sobi, — v sobi, katero bi bila po svojih poznejših besedah rada osnažila in uredila, če tudi, da bi le videla, kaka bode osnažena in ali bi jo kdo zopet spoznal. Gospa Sullivanova je bila žena nizke postave, a imela je več zmožnosti in trdne volje, kot katera

so kot konglomerat istinito preimeniten časnik za naš narod (za kmeta), — nerad pa zato, ker prerade las cepe onemu, kateri se drzne brez njih cenzure kaj pisati. Evo! V imenovanem svojem broju se „Nov.“ hote norčevati iz vrlega učitelja Lapanja Ivana, ker je on sam brez „Novičnih“ ceremonij krstil svoj prevod iz nemške knjige dr. Netoličke slovenec jo z naimenovanjem „občna zgodovina za višje razrede narodnih in meščanskih šol.“ „N.“ kar kategorično tvrde, da izraz „narodnih“ na mestu „ljudskih“ na tem mestu „nikakor“ nij na pravem mestu, in sicer s tam skromnim dokazom, da naši bližnji bratje na jugu imajo „pučke“ škole, „pučki“ koledar itd., „kajti oni kakor mi razločujejo“ „nation“ in „volk.“ Torej mislé „N.“, da samo Hrvat in Slovenec zna korektno slovansko govoriti, ostali ogromni oddelki Slovanstva pa ne, ka li? Nikar ne mislimo da smo uže vse Slovane slišali govoriti, ako smo dospeli do zagrebškega Maksimira in ko smo prekoračili malo Slovenijo. Ne bojmo se temnih slavonskih dobrav, hajdimo k Srbom, hajdimo k Rusom in videli bomo, da si še več prisvajamo nego basenska žaba, kajti ona je hotela biti le volovske velikosti, mi v „N.“ pa se še huje napihujemo, ter hočemo še večji biti nego vol. To je še višje oholo nego li starčevičjaško asertorično tvrdenje. Da Srbi ne prikimavajo „Novicam“, o tem se prepričam s pogledom v svojo skromno biblijoteko, v kateri imam kot slovensk narodni učitelj ova dela: „Рачуница за народне школе“ (računica za narodne škole) od Konjevića, — „Писмени састави за српске народне школе“ (pismeni sastavi za srpske narodne škole), — „Природопис, по наставним начелима за народне школе“ (prirodopis, po nastavnim načelima za narodne škole) od Libena. Pa tudi perijodična literatura srbska rabi izraz „narod“ za „volk“. Časnik „Ослобођење“ (Oslobodjenje), kojega je med srbsko-turškim ratom v Kragujevcu uredoval učeni radikalec Todorčić, pravi: „Državna birokracija imala je zadatak, da je održavala narod u gluposti i da ona što više dere i guli narod. Torej tudi iz tega je razvidno, da Srb ne devlje vseh stanov v narodni koš, o samo tega, katerega doštevava Slovenec po „Novicah“ k „ljudstvu“, Hrvat k „puku“.

Jako smešno je, da donasajo „Nov.“ ne-

koli izmej dvajseterimi ženskami dvakrat več postave. Milovala je v resnici one, katerih bivališče je bila shramba za staro šaro in ropotijo; za sé je bila prepričana, da ti ne morejo biti srečni. Tako je sklenila, kakor hitro bode Jerica okrevala jima osnažiti in urediti sobo in druge stvari, to je bilo v njenih očeh izvir kreposti in sreče, kajti tako popolnem je enačila zunanjo snažnost in čednost z notranjim mirom. Premišljevala je sama pri sebi, kako bi Treumana samega pridobila za čiščenje v njegovi sobi, in da bi vendar ne razžalila njegovega čuta, kajti glede nasnažnost bila je tako občutljiva, da je mislila, da enako občutljiv mora Trueman biti, — in majhena žena, toliko rahločutna kot delavna bi ga ne bila razžalila za ves svet; kar jej je Jerica sama pomogla iz zadrege.

En dan pred velikim čiščenjem je gospa Sullivanova videla Jerico na prehodu pred svojimi durmi, kako je bojzljivo pogledovala v njeno sobo.

„Jerica, pojdi noter,“ rekla je ljubeznjivo

posredno za to kritiko v taistej rubriki naslovom „slovanstvo slovstvo“ „Лист за народ“ „List za narod“) zove se nov časnik, ki je v novem Sadu jel izhajati, namenjen bolj prostemu ljudstvu itd.“ „N.“ tu nehote priznavajo, da „nomen est omen“ in da so nedosledne v razlaganju pomena tega časnika.

Da tudi Rusi gevore „narod“ za nem. „volk“, to sem doznal po nekem posebnem pismu rus. c. poslanika Rajevskega, v katerem je „za zdaj“ (to je 72. leto) odsvetoval slovenskemu „narodnemu učiteljstvu“ na Rusko, marveč pa to kaže prof. gimnazij i dr. Za „volksschule“ je smatral 72. l. v Gorici tudi prof. kazanske univerze (na Volgi) dr. Baud. de Courtenay izraz „narodne škole“, kar sva čitala v rus. časniku „Moskovska Vedomosti“ v dr. Pajerjevej palači ob solkanskej cesti. Kedo ima prav, ali srbske in ruske autoritete, ali „Novice“, ki tvrde, da g. Lapanje nije prav krstil pomenote knjige?

Sicer pa slovenski narod faktično ima izraz „ljudsk“ za nem. fremd, lat. alienus. Ko je bil napravil napis ljutomerski krajni š. svet nad vrata tamošnje učilnice: „ljudska šola“, bilo je to v začudenje tamošnjih kmetov, ter so rekali mimogredoč: „To nije ljudska šola, ampak naša!“ Isto tako govori tudi isterski Slovenec, kakor tudi Slovenci po Goriškem, ter smatrajo izraz „ljudsk“ za „fremd“. Povsodi tod *) sem jaz uže služil, ter dotičnega naroda izraze še precej poznam. „Sapienti sat“. Blaže Pernišek.

Iz Ljutomera 9. januarja. [Izv. dopis.] O našem družabnem življenji bi rad poročal, toda ne morem, ker tega pri nas uže nekaj časa nij. Čitalnica nekako miruje, a tudi nemčurji spe. Uzroki so „slabi časi“, pomanjkanje delavnih močij, osobito pri čitalnici; pri nemčurjih pa pojema navdušenje za svoje ideje od dne do dne. Pri Slovenceh bi se živahnije življenje morda takoj na novo prebudilo, ako bi imeli vsaj eno moč, ki bi imela voljo in srčnost, obilo tukajšnjih Slovencev združevati. Radi tega bi bili zelo veseli, ako bi se za sedaj razpisano učiteljsko službo (plača je 560 gold.) muzikalčno izobražen, naroden in mlad mož oglasil, kakoršnega zdaj ne samo pri tukajšnji šoli, marveč v celem trgu pogrešamo. — Pri občinskih volitvah v našem trgu se Slovenci nij-

*) Tudi Metličan tako govori.

Pis.

smo udeležili; uzrok tega je bil po večjem ta, da je naš voditelj pri različnih podvzetjih tako naprežen, da ne bi mogel na čelo občine tako lahko slopiti, tudi tedaj ne, ako bi bila narodna stranka premagala, kar je bilo pa teško upati, ker bi bili skoro gotovo obili uradniki nemčurjem v pomoč priskočili. Nemčurji pa, kljub našej pasivnosti našega prezaslužene ga voditelja tako prezirajo, da ga niti v občinski odbor nijso volili. Če tudi on po tej časti ne hrepeni, vendar je naša narodna čast s tem žaljena, da se zasluženi može radi tega prezirajo, ker so narodnjaki. — Veselile so pa nas letos vsaj občinske volitve v okolici, kjer so občine le narodne župane volile. — Kot napredek narodni zaznamovati morem tudi to, da je prešlo vodstvo tukajšnje kmetijske podružnice, pri kateri so nemčurji do sedaj gospodovali in skoro ne drugzega pri sejah uganjali, nego Slovence zabavljali in mej soboj se prepirali. Ko so se vsled razpora razšli, pristopilo je obilo novih udov in si izbrali v odbor take može, ki bodo slovenskemu kmetu v njegovem jeziku kmetijstvo razlagali.

Iz Ribnice 10. jan. [Izv. dopis.]

O nas Ribničanih izpregovorila se je uže marsikaka besedica po časnikih glede zboljšanja vsakojakega stanja naših domačinov. Besedovalo se je o naših navadah, šegah in običajih o našem bogatstvu, o Ribniških rešetih, o našem humorji itd. Dozvolite tedaj, dragi čitatelji, da prerešetamo tudi najvažnejšo točko, oziraje se na splošno korist, koja o navedenej točki mirno spava, kajti nikaki zemlje sin se ne predrzne, da bi jo dramil lehkomišelnost iz sladkega spanja: Častitljiva duhovščina! ki se dan za dnevom rokovođite s knjigami od najmanjšega katekizma do ogromnih učenih folijantov, ali ne slutite knjižne koristi! Ve, mnogobrojne šole, ki vendar toliko bukev potrebujete za izrejo nežne mladosti, ali ne pogrešate te koristi! Vi, spoštovani domorodci po dostojno obljudenih trgih, vaseh in selih, vi, zvesti udje družbe sv. Mohora, ki vse dolge zimske večere dušne paše iščete iz broširanih, razsutih knjig, ali v istini ne čutite koristi branja! Vi, slavni uradniki, koji celo dolgo življenje le papirju in knjigam darujete, ali res ne izpoznate prevelike koristi — knjigoveza! Stanovalci Ribniške doline! prebivalci Kočevskih pokrajin! ali ne veste, da ga sko-

majhena žena „pojdi noter in obišči me.“ — „Tu,“ pristavila je, zapazivši, kako se je otrok bal vsiliti se v tujo sobo, „vsedi se tu k mizi in glej, kako likam. To je tvoje malo oblačilce. Ravnokar je bom polikala in potem bodo tvoje reči dovršene. Ka ne radovala se boš, da dobiš novo obleko?“

„Gospa, kaj vesela bodem,“ rekla je Jerica. „Ali jo naj vzamem sè soboj in sama spravim?“

„Da vzemi jo s soboj,“ odvrnila je gospa Sullivanova.

„A ne vem, kam bi jo dejala; v našej sobi nij nič prostora, — vsaj nič snažnega prostora,“ rekla je Jerica ter je čude se gledala v odprti predal, v katerega je gospa Sullivanova malo oblačilce k drugim lepo poravnanim spravljala.

„No,“ odvrnila je gospa Sullivanova, nekaj bodeš imela na sebi, za ostalo pa morave poiskati primeren kraj.“

„Vi imate za vaše stvari kaj lepe pro-

store,“ rekla je Jerica, oziraje se krog po sobi; „to je kaj lepa soba, zares lepa!“

„No, saj nij dosta drugačna, kot soba gospod Flintova. Zelo enake velikosti je in ima dva okna kot njegova. Moja omara je boljša, vaša je le trioglata, to pa je tudi ves razloček.“

„O, pa vaša se ne vidi taka kot naša. Vi imate tu postelje in stoli stoje vsi v vrsti in miza se sveti in pod je tako snažen in ognjišče čisto pomedeno in umito in solnce tako močno sveti noter. O želela bi, da bi tudi naša soba bila taka. Mislila bi skoro, da je naša soba za polovico manjša. Strije Trueman se je denes zjutraj spodtaknil na kuhinjskih kleščah, rekoč, da tu nij toliko prostora, da bi mačko zibal.“

„Kje pa so bile kuhinjske klešče?“ prasila je gospa Sullivanova.

„Skoro sredi sobe, gospa.“

„No, ne vidiš, da jaz ne puščam reči sredi sobe. Mislim, ko bi bila vaša soba pri-

raj nij knjigoveza od počasne Ljubljance do lene Kolpe, od Novega mesta do primorske Reke? Vam je-li drago pošiljati knjige vezat v Pariz? Ne, boga mi! Ribniški trg se je še vselej obnesel in tudi sedaj bo kak več knjigovez gotovo z veseljem podal roko zdatnemu dobičku ter se naselil v našem trgu. Alon, na noge, knjigovezi! Tu se najde kamen modrijanov! (Stvar je res važna! Kako se lepe slovenske knjige žalostno pogubljuje po deželi, ker vezane niso! Tako je prišlo, da pred 10. leti izdane knjige uže teško in teško dobiš, če je v prodaji pošla. Ur.)

Iz Dunaja 8. januarja [Izv. dop.] Bil je res krasen božičen večer, ki so ga praznovali 5. t. m. pravoslavni Srbi v svojem društvu „Zora“. Prispelo je tija nad 50 Srbov, mnogo Dalmatincev, dosti Slovencev in tudi Čehi so imeli svojega zastopnika. O Hrvatstvu žalibog nij bilo ni duha ni sluha. Bojé se menda, da bi ne našli vzajemnega slovenskega duha, potomci slavnega Zrinjskega, slavnega Jelačića. A kdo bode o njih tožil? „Izučila jih bode morebiti časov sila.“

Pri tem krasno aranžiranem banketu napilo se je najprvo in jako lepo navzočim Slovincem in slovenskemu narodu, ki se tako hrabro bori proti trem dušmanom. Pozvali so se potem slovenski pevci in bili so naprošeni, katero Slovensko zapeti. In udarili so našo in občeslavjansko „Naprej“. Navdušenega priznavanja nij hotelo biti konec. Napilo se je navzočim Dalmatincem, kot narodu, ki ima mnogo zaslug za jugoslavjansko borbo. Navdušeni živio-klici so odmevali. Napilo se je tudi navzočim Čehom in hrabremu, neupogljivemu češkemu narodu. Na vsako zdravico zapeli so Srbi naroden svoj „živili“.

Navdušenje mej srbskimi sokoli in družimi navzočimi Slovani dosegalo je vedno višje stopinje. V izvrstnem govoru opomenil je Slovenec L. zasluge srbskega naroda, da je krabro šel v boj za svoje brate, trpeče pod turškim jarmom. Akoravno je ta boj sedaj še brez vspeha, imel bode gotovo svoj učinek, tek časa in njega terjatve, zjediniše bodo edenkrat jugoslavjanske narode, naj neprijatelji te ideje še tako se protivijo. Živel torej srbski narod, živela sloga mej jugoslovanskimi in slovanskimi narodi! Od vseh stranij odmevali so živio- in bravo-klici. Naj

še omenim, da je bil policijski komisar pri tej napitnici navzočen.

Napijalo se je dalje ruskem carju, glavnemu poveljniku ruske armade, ki ima velik nalog priteči v pomoč in osvobodjenje pod Turkom trpečim slavjanskim narodom; napilo se je dr. Miletiču in Kasapinoviču, ki trpita krutost nekotih sovražnikov srbskih, napilo se je slavnemu Černjajevemu kot glavnemu agitatorju za slavjansko stvar — vse napitnice vršile so se v najlepšem redu, v najvišej navdušenosti. G. H—k, Slovenec je tudi v lepem govoru razvil krasno idejo, oslobojenje slavjanskih narodov namreč izpod oblasti, ki dandenes tako zelo trpinči pravo svobodo. In priznavalo se mu je od vseh stranij. Bil je lep, čez vse lep ta večer. Popevalo se je mnogo in jako lepo. „U boj“, „Za domovje“, „Slovan“, „Hej Slovani“, „Oj Vejvary“, „Narodne slovenske“, mnogo se je pelo srbskih narodnih in razšli smo se pozno v noč zatrjevaje si bratsko slavjansko vzajemnost in stanovitnost. Res dobro je bil aranžiran ta banket in ostal bode vsem navzočnim v najboljšem spominu. Policijski komisar bil je navzoč, a nij bilo nobenega nereda.

Tudi o slovenskem društvu „Sloveniji“ vam imam nekaj poročati. Za denes bodem to novost samo objektivno registriral. Poročano vam je uže bilo, da je „Slovenija“ z veliko večino sklenila slavnost prirediti neumrlemu našemu Simon Jenku. Takoj v drugej seji se je zopet sklenilo, da se ima slavnost v prejšnji seji sklenjeno, opustiti. Letos torej ne bode nobene slovenske slavnosti na Dunaji. Žalostno, a je res. Pisati se o tem ne sme veliko, ker je mnogo naših „navdušenih“ Slovencev koj hrabro po konci, če se jim resnica pove, kadar je pa treba slovenske pesnike čestiti, slovenskemu imešu čast delati, so ti tudi prvi pri tem, ki zoper one zabavljajo, ki so zmožni o delovanju o tacih prilikah. Uboga „Slovenija!“ Odkar so se lansko leto šopirile nemško-burševske pesni v tebi, začela si pojemati. —

Na Dunaji je uže gotovo nad 2 sto tisoč Slovanov, nad 150 tisoč je samo Čehov. Dobra, izvrstna je torej misel, osnovati za dunajske Slovane politično društvo. Kakor sem iz gotovega vira slišal, imajo se v kratkem zbrati možje, ki bodo imeli lep nalog to

krasno misel oživotvoriti. Mi imamo gotovo uzrok svoje največje veselje izreči o tem nameravanji. Morebiti bode svoje dni mnogo upliva imelo na večjo slogo v delovanji slovanskih politikov. Naj venča torej to podvzetje najvišji vspeh!

Domače stvari.

— (U m r l) je, kakor se poroča v časnike, okr. sodnik Vencovski vsled rane, ki si jo je zadal z namenom usmrtiti se. On zapuščava vdovo in enajstero otrok v siromašnih razmerah.

— (Narodna gostilnica) g. Jan. Pfeiferja v Mozirji — tako nam piše naročnik — je oskrbljena z lepim številom različnih slovenskih časopisov in knjig; namreč: „Slovenski Narod“, „Slov. Gospodar“, „Slovenec“, „Štaj. Gospodar“, „Vrtec“, „Zvon“, „Zora“, „Slov. Učitelj“, dalje s knjigami „Slovenske Matice“ in „družbe sv. Mohora“. Torej precej zanimivega, podučnega in zabavnega berila. Naj bi omenjeno gostilnico še druge narodne gostilnice v tem obziru posnemale, to je, gosti bi krčmarje lahko silili, da imajo vsaj par boljih časnikov slovenskih.

— (Pobegnili) Iz Celja se poroča: 1. t. m. je pobegnili od tod ujetniški nadzornik Gorjup, popustivši več dolgov pri svojih tovariših in celo pri vjetnikih. 9. t. m. pa ga je policija v mestu našla in takoj zaprla. Zraven dolgov je tudi krivega storil se več goljufij.

— (Iz šmarskega okraja pri Celju) se „Gosp.“ piše: Mnogim narodnim in za šolo vnetim gg. učiteljem našega okraja se je zahvaliti, da šolska mladež dobro napreduje ter se mnogo koristnega in potrebnega nauči. Toda povsod se ne moremo s povoljnim šolskim napredkom ponašati.

— (Bankovce delal) je 17letni hlapec Jož. M. v Cogoncih v Slovenskih goricah, ali uže pri izdavanji prvega goldinarja so mladega umetnika zgrabili in sodniji izdali.

— (Sè sekuro ubil) je na Štefanovo pastirk očeta v Verbovici pri Štrigovi blizu Ljutomera.

— (V ljutomerski gozd) je prišlo okolo 50 tesarjev, da sekajo hrastje za morske ladije. Ta hrastov gozd je bil do zdaj v celem ljutomerskem okraju najlepši in najvrednejši, zdaj pa bo večinom posekan.

merno pospravljena ter vse na svojem mestu, videla se bi skoro tako lepa kot moja.“

„Želim, da bi mogla biti tako osnažena,“ rekla je Jerica, „a kam bi spravili postelji?“

„Na to sem uže mislila. Tam je ona majhena shramba za jedi — ali kopalnica — mislim, da to je bila, ko je bila hiša še nova ter so bogati ljudje v njej bivali; ta shramba je prostorna dovolj, da v njej stoji postelja in par stolov. To bi bila lepa sobica za te. Sedaj je v njej le stara ropotija, ki jo gospod Flint lahko zavrže, ali če je kaj vredna, postavil bi jo lahko v vežo.“

„O, to bi bilo krasno!“ rekla je Jerica. „Potem bi strije Trueman zopet imel svojo posteljo in jaz bi spavala tam na podu.“

„To ne,“ odvrnila je gospa Sullivanova, „tega bi ne bilo treba, da bi ležala na podu. Jaz imam kaj lepo posteljico, v kateri je moj Vilček spančkal, ko je še doma bival, in hočem ti jo posoditi, če bodeš dobro skrbela za njo in za vse, kar bode v tvoji sobici.“

„Da, to hočem,“ rekla je Jerica. — „Ali

bodem pa mogla?“ pristávila je obotavljaje se. „Ka mislite, da to morem? A ne vem, kako bi to počela!“

„Dete drago, ti se še nisi učila nič delati. A osemletna deklica zamore marsikaj opravljati, če je potrpa ter se trudi, da bi se kaj naučila. Povedala bi ti lahko marsikaj, kar bi tebi hasnilo in tudi tvojemu strijcu Truemanu mnogo pomagalo.“

„Kaj bi lahko storila?“

„Vsak dan bi lahko pomedla sobe; lahko bi poslala postelji, da bi bile komu podobne; lahko bi pogrnila in pripravila mizo, kruh opekla in krožnike pomila. Morebiti bi s prva tega ne storila najbolje, a privadila se bi kmalu in s časom bi bila prav izvrstna mala gospodinja.“

„Oh, kako želim, da bi mogla kaj storiti strijcu Truemanu,“ rekla je Jerica; „a kako naj počnem?“

„Pred vsem moraš vse ohraniti snažno. Ko bi vedela, da bi bilo gospodu Flintu prav, šla bi en dan po Kati Mac Carty, ki bi nama

pomagala osnažiti in urediti njegovo bivališče.“ — „O vem, da bi mu bilo prav,“ odvrnila je Jerica. „To bi bilo krasno! Ka bodem jaz mogla pomoči?“

„Da, delala boš, kolikor bodeš mogla; a Kati bode storila največ; močna je ter zna kaj dobro snažiti.“

„Kedo pa je ta Kati?“ — vprašala je Jerica.

„Kati? Ta je hči gospe Mac Cartyove v sosedovi hiši. Gospod Flint stori jima marsikatero ljubav, nosi jima drva i. t. d. One mu oskrbujete po večem perilo, a njegove prijaznosti mu ne morete na pol povrniti. Kati je kaj brdko deklet; veselila se bode, če bode enkrat zamogla en dan njemu delati. Za to jo bodem poprosila.“

„Ka bode jutri prišla?“

„Morebiti bode prišla.“

„Strije Trueman ne bode jutri doma,“ rekla je Jerica; „šel bode gospodu Kostniku po oglje. Ka bi to ne bila najlepša prilika?“

(Dalje prih.)

Razne vesti.

* (Tatvina na pošti.) 23. dec. p. l. zvečer je nekdo na kolodvoru v Solnogradu ukradl denarno pošiljatev z deklariranimi 500 markami v srebru, ki je tehtala 2 kilograma 150 gramov. Izvedelo se je pa, da v pošiljati ni bilo 500 mark, ampak 3240. Kdo jih je pobral se še ni zvedelo.

* (Rop.) V dunajskem Nussdorfu so te dni trije laški delavci učinili nezrečeno grd rop. Šli so v sobo hišnice Kristine Tavšek, zamašili so jej usta, potem jo zvezali in vse odnesli iz sobe, kar je imelo le količkaj vrednosti. Uro potem so jo sosedje našli in osvobodili. Rekla je, da je imel eden ropar črno brado, drugi rudečo, tretji je bil pa gol.

* (Umor.) V vtorek je neznan zločinec v Hernalsu zadavil 82 let staro krojaško udovo Marijano Gotwald. Tega zločina obdolžen je bil njen dečak pa se je izkazalo, da je popolnem nedolžen. Če je tudi kaj vkradenega se ne ve, vdova je bila sicer premožna, a koliko je imela pri sebi, je neznano.

* (Bogat berač.) Dunajska policija je te dni zaprla bogatega hišnega posestnika z Dunaja, ker je okolo beračil. Imel je pri sebi mnogo krajcarjev in polovičarjev, ki jih je naberačil; rodom pa je čifut.

* (Rabelj proti rablju.) Ko je bil znani morilec Francesconi obešen, se je začel prepir mej dunajskim pa praškim rabljem. Zadnji je „v interesu občinstva“ razglasil pisanje, v katerem pravi, da on vsakega človeka v 10 sekundah iz tega sveta spravi, dunajski rabelj pa praškega toži zaradi razžaljenja časti. Z dokazanjem resničnosti bo težko hodilo, ker se bo težko kdo dal za poskušnjo obesiti, makari če prav v 10 sekundah na oni svet pride.

* (Roparjem v Siciliji) se tudi po novem letu še dosti dobro godi. Uže 2. t. m. so skrbeli, da so karabinerje dobro napokali. Ravno ta dan so pismeno pošto mej Palermo in Šiako napadli in vse vzeli. Cela truma roparjev se je postavila ob cesti z napetimi puškami. Konji so padli in tudi eden spremiljujočih karabinerjev je mrtev obležal. Vzeli so poštno mošnjo, v kateri je bilo nad 4000 frankov vrednosti. Sicilija ima v roparskem poslu zares virtuozne.

* (Zapuščina) finančnega ministra egiptovskega Ismail-Sadika, znaša 30.000 fedanov zemlje; dragi kamni in druge dragocenosti znašajo 16.250.000 frankov; obligacij in drugih vrednostnih papirjev imel je za 1.500.000 frankov, v blagajnici pa 50.000 frankov. Dolžan je v Kairi in Aleksandriji 2 milijona frankov; stroškov pa je imel na leto 7 1/2 milijona. V haremu je imel nekaj čez 300 žen, služnikov pa nič več, nego 250.

* (Prebivalstvo Pariza) je v zadnjih 4 letih naraslo od 1.851.792 na 1.986.748 glav za 134.956 duš.

Dunajska borza 12. januarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	61	gd.	90	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	67		95	
1860 drž. posojilo	113		—	
Akcije narodne banke	813		—	
Kreditne akcije	140		70	
London	125		55	
Napol.	10		01 1/2	
C. k. cekini	5		97	
Srebro	114		95	

Vsem bolnim moč in zdravje brez lek-

in brez stroškov po izvrstni

Revalescieriè du Barry

v Londonu.

30 let uže je nij bolezn, ki bi jo ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicin in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žlez i naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprevajenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlatilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, žumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, otožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledičico in prehlajenje; posebno se priporoča za dojence in je boljše.

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravih, brez vsake medicine, mej njimi spričeval profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, praška profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru z iravilnega svētnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castie Stuart, Markize de Bréhan a mnogo drugih imenitnih osob, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Na Dunaji, 13. aprila 1872

Irešlo je uže sedem mescev, odzar sem bil v brezupnem stanju. Trpel sem vsled prsnia i a čučenih bolečinah, in sicer tako, da sem od dne do dne vidno gnil, in to zsprečilo je dolgo časa moje študije. Čul sem od Vaše čudapolne Revalescieriè prišel sem jo rabiti in zagotovim Vas, da se čutim po mesečnem užitku Vaše tečne in okusne Revalescieriè popo nem zórav, tako, da brez najmatjega tres nja morem zopet pisati. Zaradi tega priporočam vsem bolnim to primerno prav cenó in okusno hrano, kot najboljši pripomek, ter ostanem Vas adani.

Gabriel Teschner,

slušatelj javnih višjih trgovskih šol.

Pismo visoko plemenite markize de Bréhan.

Neapel, 17. aprila 1862.

Gospod! Vsled neke bolezni na jetrah bilo je moje stanje huššanja in bolečin vsake vrste sedem let sem strašno. Nijsem mogla niti čitati niti pisati, tresle so se vse čutnice na celem životu, slabo prebavljenje, vedno nespanje, ter sem trpela vedno na razdraženji čutnici, katero me je sem ter tja preganjalo in me ne jedni trenotek na miru pustilo, in pri tem bila sem melanholična najvišje stopinje. Mnogi zdravniki poskusili so vse, brez da bi moje bolečine zljajšali. V polnej obupnosti poskusila sem Vašo Revalescieriè in sedaj, ko jo uživam tri mesece, zahvaljujem se bogu. Revalescieriè zasluži največje hvalo, pridobila mi je zopet zdravje in me stavila v stanje, da morem mojo društveno pozicijo zopet uživati. Dovolite gospod, zagotovjenja moje prisrčne hvaležnosti in popolnega spoštovanja.

Markize de Bréhan.

Št. 65.715. Gospodični de Montlouis na neprevajenji, nespanji in huššanji.

Št. 75.877. Flor. Köllerja, c. kr. vojašk. oskrbnika, Veliki Varaždin, na pljučnem kašlju in bolehanji dušnika, omotici in tiščanji v prsih.

Revalescieriè je 4 krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50 krat več na ceni, ko pri zdravilih.

V plehastih pušicah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold. Revalescieriè-Biscuiten v pušicah in Revalescieriè-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gid. 50 kr., 24 tas 2 gid. 50 kr., 40 tas 4 gid. 50 kr., v prahu sa 120 tas 10 gold. prodaje. Du Barry & Comp. na Dunaji, Wallfischgasse št. 8, zakor v vseh mestih pri dobrih lekarjih in specerijskih trgovcih. tudi raspošilja dunajska hiša na vse kraje po poštnih zastopcah ali povzetjih. V Ljubljani Ed. Ehr. J. Svoboda, lekar pri „zlatem orlu“, v Reki pri lekarju J. Prodamu, v Celovcu pri lekarju Birnbacherju, v Spiljetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri

lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rotta i. J. Hirschu, v Zadru pri Androvicu. (65)

Graške špiritne drože

dobivajo se vsak dan sveže (frišne) v prodajalnici steklenega blaga gosp. Franca Kolmana na glavnem trgu št. 236 iz prijaznosti do

(378—12)

A. Schneiderja.

Menj ko pol kilograma (1 funt) se ne prodaje.

Služba

občinskega tajnika

se odda s 1. februarjem 1877. leta pri županstvu v Krškem.

Plača znaša na leto 500 gold. in prosto stanovanje — marljivim je zraven tega v tukajšnji odvetniški pisarnici in drugi pristranski zaslužek garantiran.

Prosilci — samskega stanu imajo prednost — naj uložé svoje prošnje pri tukajšnjem uradu do 20. januarja t. l., ter dokažejo svojo sposobnost za to službo in popolno znanje slovenskega in nemškega jezika.

Županstvo občine v Krškem,

10. januarja 1877.

(8—2)

Lepa vila

s hlevi, na tržaški cesti, krasno ležeča, blizu fabrike za tobak, se po ceni prodaje.

Natančneje poroča o tem administracija tega lista.

(416—7)

Dorško olje

iz sale kitovih jeter,

iz Borgena na Norveškem;

rumeno 1 steklenica 60 kr.;

nepremočljivo brez okusa in duha 1 steklenica 80 kr.;

sè železnim jodirom 1 steklenica 1 gold.

Da se ponarejevanju izogne vtisneno bude moje ime na vsakej steklenici.

(53—49)

Gabriel Piccoli,

lekar, na dunajskeji cesti v Ljubljani.

Nova slika.

Izšla je v Beču velika in umetniški izvedena slika

Srbski vojskovođe v srbsko-turškem ratu.

Milan M. Obrenović IV. Nikola I. Petrović Njeguš.

Generali: M. G. Černjajev, Ranko Alimpić, Franjo Cah in Kosta S. Protić. — Vojvode: Petar Vukotić, Božo Petrović, Ilija Plamenac in Mašo Vrbica. — Polkovnici: Horvatović, Orešković, Ilija Čolak-Antić, Teša Nikolić, Valdemar Beker, Miloško Lešjanin. — Podpolkovnici: Sava Grujić, Vlaković, Kosta Bučević, Gruja Mišković. — Major Paja Putnik in arhmandrit N. Dučić.

Slika ima 22 verno po fotografijah narejenih lik z grbom Srbije in Črne gore.

Slika je litografiral A. Šubert.

Slika je 53 centimetrov visoka a 90 centimetrov široka.

Cena je sliki 1 gl. 20 kr.

Naročbine se pošiljajo na ovo adresu:

P. Janković, Wien, VIII., Piaristengasse Nr. 49.

Novci se pošiljajo v plačanem pismu, ali po poštnj napotnici; komur je lažje, naj na correspondenc-karti javi, pa se mu bo s povzetjem poslalo.

Prepodavci, koji za gotov novec naroče najmanje 10 komadov, dobivajo omad po 1 gl. in franco pošiljanje.

Cena ove velike in umetniško izvedene slike je tako majhena, da jo vsak kupiti more.

Brez ove slike naj ne bo nijedna obitelj, koja se interesuje za rat Srbije in Črne gore s turško carevino.

(349—22)